

SISÄLLYSLUETTELO

- 2 Toiminnanjohtajalta
- 3 Aloittelijan tuuria – Uusi projektinjohtaja raportoi Sinikurkkuarojen (BTM) kaudesta
- 7 Uusia lajeja, uusia haasteita – kokeneet vapaaehtoiset avustavat Sinikurkkuaraprojektia
- 8 Lentää tai pudota – Sinikurkkuarojen pesistä lähteneitä poikasiasia
- 9 Tervetullut vieras Sinikurkkuaraprojektissa
- 10 Kultainen kokoontuminen – kulta-aratit Brasiliassa
- 14 10 asiaa mitä papukaijasi haluaa sinun tietävän käyttäytymisestä
- 17 Harmaa päivitys
- 18 PsittaNews-uutiset & tapahtumat
- 19 WPT:n yhteystiedot

Kansissa

EDESSÄ

Äskettäisen pesintäkauden kohokohta oli toisten ja kolmansien poikasten ennennäkemätön selviytyminen sinikurkkuarojen (*Ara glaucogularis*) pesissä. Toivottavasti tällainen menestys ennustaa pitkällä aikavälillä hyvää maailman harvinaisimman aran selviytymisessä.

© Alexander Pari Chipana

TAKANA

Kulta-arattiparvi ylittämässä Tapajós-jokea Amazonin luonnonpuistossa (Amazonia National Park) Brasiliassa – epäilemättä yhdessä parhaista paikoista, jossa tätä lajia voi seurata luonnossa. Paikalla nähtiin useita parvia ylittämässä jokea, joka on tästä kohdasta yli 3 kilometriä (1.9 mailia) leveä.

© Thiago Orsi

Johtajalta

Kun kuva ”viiden perheestä” – kolmesta vastikään pesästä ulos tulleesta sinikurkkuaran poikasesta vanhempiansa kanssa – saapui, se osoitti meille kuinka mahtava vuosi projektillamme oli Boliviassa. Jokaisena uutena kautena olemme ottaneet käyttöön uusia tekniikoita ja käyttäneet vanhoja hyviksi havaittuja keinoja luodaksemme kenttätiimille mahdollisuuden suojella tehokkaasti ja tukea jokaista pesivää paria sekä niiden poikasiasia. Samaan aikaan olemme kuitenkin valitettavasti todenneet, että käytännössä katsoen kaikki nämä pesät ovat tarvinneet käytännön läheistä suojelua menestyäkseen. Vaikka tie ei olekaan vielä selvitetty, on silti ilahduttavaa nähdä monien parien jättävän pesänsä linnunpoikaset kintereillään.

Viime kesänä Toa Kyle siirsi sinikurkku-projektin ohjaksia kuukauden ajan argentiinalaiselle luonnontieteilijälle Igor Berkunskylle. Kauden lopussa Igor liittyi suurenmoiseen assistenttien ja vapaaehtoisten joukkoon, joita oli 23 vähintään yhdeksästä eri maasta ympäri maapallon. Esitelläksemme tässä PsittaScenen numerossa erilaisia näkökulmia ja mielipiteitä, olemme innoissamme liittäessämme kokoelman artikkeleja sinikurkuarasta, joista jokainen suuntautuu eri tavoin.

Kaksi muuta artikkelia täydentävät tätä aihetta mukavasti. Ensimmäinen artikkeli on brasilialaiselta maisteriopiskelijalta Thiago Orsin. Se esittelee hänen hienoa työtään kulta-arattien parissa esitellen samalla upeimpia kuvia, joita olemme näistä linnuista koskaan nähneet. Toinen artikkeli taas on tuore näkökulma siihen, mitä lintumme saattavat odottaa meiltä. Sen on kirjoittanut professori Susan Friedman, yksi lahjakkaimmista ja huomaavaisimmista johtohahmoista tällä saralla tänä päivänä.

Toivon, että nautit tästä PsittaScenen numerosta aivan kuten mekin teimme, ja pyytäisinkin teitä antamaan palautetta mitä mieltä olette lehdestä. Palaute jäsenistöltä on niin tervetullutta kuin myös avuliasta.

Jamie Gilardi, Johtaja

Sivupalkki

Koska sinikurkkuarat ovat nykyään kaikkein harvinaisimpia aroja maailmassa, työmme on pääasiassa keskittynyt auttamaan viimeisimpiä tiedossa olevia pareja, jotka ovat onnistuneet saamaan poikaset ulos pesästä. Useista syistä – aina kaatosateista munien menettämisestä tukaaneille – melkein kaikki pesät näyttävät epäonnistuvan ilman luonnonsuojeluun sitoutuneiden ryhmän suoraa ja sinnikästä väliintuloa.

Tässä julkaisussa projektimme johtaja ja vapaaehtoiset kertovat heidän tarinoitaan viimeisimmältä pesintäkaudelta.

Aloittelijan tuuria

Kirjoittanut Igor Berkunsky

Oli ensimmäinen vierailumme kentällä ja minun ensimmäinen tapaamiseni sinikurkkuarojen kanssa. Olin ollut Toa Kylen, aiemman sinikurkkuaraprojektin vetäjän, opissa. Otettuumme muutamia valokuvia ja vierailtuamme muutamilla pesäpöntöillä, löysimme parin, joka näytti olevan kiinnostunut kuolleesta palmusta. Sanoin: ”Hei Toa, se näyttää ihan pesältä. Vai mitä sinä ajattelet?”

Toa ehdotti, että etsisin piilopaikan puun läheltä ja odottaisin lintuja. Vietin yli tunnin pensaassa odottaen ja viimein pari saapui paikalle. Toinen niistä meni koloon ja toinen jäi ulkopuolelle vahtimaan, ja siinä oli kaikki todisteet, joita minä tarvitsin. Odotin kunnes paikkaa vahtimaan jäänyt lintu lensi tiehensä ja lähdin hiljaa pois. Myöhemmin kiipesimme puuhun ja löysimme kauden ensimmäisen munan! Pesästä tuli lopulta kolme poikasta. Olin niin onnellinen aloittelijan tuurini kanssa. Valitettavasti onni ei toistunut ja seuraavat pesät eivät olleetkaan niin helppoja, mutta olivatpahan kuitenkin.

KUN WORLD PARROT TRUST kutsui minut Sinikurkkuaran Suojeluprojektin johtoon, ajattelin, että se on unelmani. Kymmenen vuoden työskentely siniotsa-amatsonien (*Amazona aestiva*), sinipääarattien (*Aratinga acuticaudata*) ja munkkiarattien (*Myiopsitta monachus*) kanssa Argentiinassa, olisin nyt Boliviassa työskentelemässä maailman uhanalaisimman aralajin kanssa. Huoleeni olivat merkittävät. Vaikkakin olen työskennellyt seuraten pesiä vuosikausia, olen aina tehnyt sen tieteellisestä näkökulmasta – luonnon tilanteen havainnoinnista. Nyt tunsin valtavaa vastuuta, sillä sinikurkkuarojen kanssa meidän tarvitsisi toimia – tehdä päätöksiä ja jatkaa yhdessä niiden kanssa. Kaikki keskittyen luonnonpopulaation kasvattamiseen. Meillä on luonnossa noin 80 tunnistettua yksilöä ja on hyvin todennäköistä, että kokonaislukumäärä ei ole 200 yksilöä enempää. Kaikki mitä me teemme (hyvä tai paha) voi saada merkittäviä vaikutuksia lajille. Kaikki tämä viehätti ja huolestutti minua samaan aikaan. Etsin käsiini parhaan apulaiseni, Federico Kacoliriksen, ja me menimme Trinidadiin tapaamaan Toaa.

Vietimme yli kuukauden Toan kanssa ja hän näytti meille paikat, joissa hän tiesi sinikurkkuarojen olevan. Vierailimme pesillä ja pesäpöntöillä, ja tapasimme kaikki karjatilalliset, jotka liittyvät projektiin. Valitettavasti Beni (Bolivian osa tai osavaltio, jossa projekti sijaitsee) ei ole niin pieni kuin Chacon alue Argentiinassa, johon olin tottunut.

Meillä on mutkaton tehtävä: löytää mahdollisimman monta aktiivista pesää ja tehdä kaikki mahdollinen taataksemme pesän menestymisen. Saavuttaaksemme tämän päämäärän meidän täytyy tarkkailla kaikkia pesiä, kaikkina päivinä neljän kuukauden aikana muninnan ja poikasten pesästä lähdön välissä. Samaan aikaan meidän täytyy korjata vanhoja pesäkoloja ja pesiä ja jopa siirtää mehiläisiä pois joistakin pesäkoloista. Mikään näistä ei ole helppoa Llanos de Moxoksen kaltaisessa ympäristössä. Täällä kuivana kautena tiiviin kuumuuden, pölyn ja savun yhdistelmä aiheuttaa kuumia harmaita päiviä. Ensimmäiset sateet selkiyttävät taivaan, mutta tuo toisen ongelman: tulvat. Joulukuun alussa melkein kaikki kulkureitit tulvivat ja tammikuussa meillä on ainoastaan yksi tie, jota voi kulkea kuorma-autolla. Kauden lopussa kuorma-autot ja lentokoneet eivät enää toimi ja meidän täytyy liikkua ympäriinsä veneillä!

Valitettavasti sinikurkkuarat eivät ole suojeltuja missään puistossa tai luonnonsuojelualueella. Niiden suojele riippuu täysin karjatilallisista, jotka omistavat maat, joilla arat elävät. Onneksi muutamat tilalliset ymmärtävät tilanteen ja osallistuvat suojeluprojektiin. Kiitokset heille, että on mahdollista pystyttää leirejä pesien lähelle ja vahtia niitä. Meidän hyvät tuloksemme ovat suoraa tulosta karjatilallisten antamasta tuesta.

RYHMÄN USKOMATON PONNISTELU johti loistaviin tuloksiimme. Kaikki kentällä tapahtuva toiminta koordinoitiin kahden kenttäapulaisen, Federicon ja Carmenin, sekä kahden innokkaan kenttätöntekijän, Vicenten ja Johnin, avulla. Mutta kuten voit kuvitella, viisi ihmistä ei ole tarpeeksi kattamaan kahtatoista työskentely aluetta! Saimme apua, ei vain Boliviasta, vaan myös Kanadasta, Yhdysvalloista, Kolumbiasta, Perusta, Uruguaysta, Argentiinasta, Espanjasta ja Uudesta-Seelannista. Vapaaehtoiset autoivat pesien tarkkailussa ja etsimisessä,

pesäkolojen korjaamisessa ja kaikenlaisissa huollollisissa asioissa. He tekivät yhteistyötä myös poikasten ruokkimisessa ja hoivaamisessa. Vapaaehtoisten avulla pystyimme neljä pysyvää leiriä kahdentoista aktiivisen pesän lähelle. Jotkut vapaaehtoiset, kuten ”The Kiwis” (suom. ”Kiivit”), Brent ja Francesca, ansaitsevat erityismaininnan tuodessaan mukaan moninaisen osaamisensa papukaijoiden suojeluprojekteista (katso sivu 7).

PESINTÄKAUSI 2007-08 oli jopa menestyksekkäämpi kuin aiempi kausi, joka oli tähän saakka ollut kaikkein hedelmällisin. Viisi sinikurkkuaran pesää tuotti yhteensä 10 poikasta, joista suurin osa lähti pesästä joulukuun lopulla tai tammikuun alussa. Saimme kutistettua nälkään nääntymisen nollaan kasvattaen poikasten eloonjäämismahdollisuuksia ja pesästä lähtevien poikasten lukumäärää. Vertailussa pesintäkausiin 2004 ja 2005, tuplasimme onnistuneista pesistä lähtevien poikasten keskimäärän. Menestys on seurausta yli viisi vuotta kestäneestä World Parrot Trustin sinikurkkuaroiden parissa tekemästä työstä Llanos de Moxoksessa, ja se osoitti, että käyttämämme menetelmät tuottavat tulosta.

Löysimme 10 pesivää paria hautomassa munia ja kaksi niistä pesi uudestaan tuottaen yhteensä 12 aktiivista pesää (kaksinkertainen määrä edellisten kausien keskiarvoon verrattuna)! Puolet pareista onnistui ja tuottivat yhteensä 10 poikasta. Tällainen määrä poikasia olisi lähes mahdoton saavuttaa luonnollisissa olosuhteissa. Suurin syy pesien epäonnistumiseen, oli poikasten joutuminen saaliiksi. Vuosien 2004 ja 2007 (neljä pesintäkautta ja 30 aktiivista pesää) välillä, 43 prosenttia aktiivisista pesistä tuhoutui saalistuksen seurauksena. Tällä kaudella kolmannes (neljä kahdestatoista) pesistä joutui saalistuksen kohteeksi, ja suurin osa niistä haudonta-aikana. Menetimme ainoastaan yhden pesän poikasten ruokinta-aikana, ja senkin saalistuksen vuoksi.

PESINTÄKAUDEN ALUSSA toista kautta käytettävissä pesäpöntöissä oli 67 prosentissa mehiläisiä ja 20 prosentissa pesiviä lintuja. Kahdessa näistä olivat punaviheltäjäsorsia (*Dendrocygna autumnalis*) ja yhdessä tornipöllöjä (*Tyto Alba*). Siirsimme mehiläiset pois viidestä pöntöstä, siirsimme yhden pöntön uudelle paikalle ja sijoitimme kolme uutta keinotekoista pesää (yhden pöntön ja kaksi PVC-pesää). Kahdessa pesäpöntössä oli sinikurkkuaroja, ja yksi pariskunta käytti pesää kahteen pesintäyritykseen. Alkukaudesta pöntössä oli paljon mehiläisiä, mutta poistettuaamme ne, sinikurkkuarapariskunta alkoi vieraila pöntöllä ja jopa päätti tehdä pesän pöntön pohjalle. Meidän avullamme, pönttö tuotti kolmen poikasen pesueen.

Yleensä sinikurkkuaroiden pesissä kuoriutuu useampi poikanen, mutta vain yksi lähtee pesästä. Tämänkaltaista luonnollista poikastuotantoa esiintyi kahtena ensimmäisenä viikkona pesintäalueella. Se on täysin normaali tilanne muilla aralajeilla, mutta on aiheuttanut vakavia ongelmia sinikurkkuaroilta siitä asti, kun niiden lukumäärä on ollut hälyttävän alhainen. Lajin kannalta ehdoton edellytys on varmistaa jokaisen luonnollisella tavalla kuoriutuvan poikasen selviytyminen. Yksinkertaisin puolustus nälkään nääntymisen estämiseksi, on ruokkia poikasia kaikkein kriittisimmän vaiheen yli, ja me ruokimme poikasia melkein joka pesästä. Ruokkimisen tiheys vaihteli riippuen poikasesta riippuen. Useimmissa tapauksissa poikasia seurattiin joka päivä. Punnitsimme ne jokaisella vierailulla varmistaaksemme, että niiden paino lisääntyi ja ruokimme poikasia joka kerta jos se oli tarpeellista. Yleensä muutaman päivän ruokkiminen riitti. Useimmat poikaset ruokittiin kahdesti päivässä, mutta joissakin tapauksissa ruokimme niitä jopa kuusi kertaa päivän aikana. Viikon tai kahden, kaikkein kriittisimmän ruokinta-ajan, jälkeen, poikaset saavuttivat tarpeeksi massaa pärjätäkseen vanhempien sisarustensa kanssa. Ennen vuotta 2007 yli puolet (57 %) kuoriutuneista kuoli, ja suurin osa niistä (75 %) ensimmäisinä elinviikkoinaan. Me supistimme tämän luvun nollaan, ja vuonna 2007 yksikään kuoriutunut poikanen ei kuollut nälkään.

Sinikurkkuarat ovat kohdanneet kaikki pieneen populaation liittyvät ongelmat ja tarve populaation kasvattamiselle on ilmeinen. 150 - 200 yksilön populaatiossa mikä tahansa luonnonkatastrofi tai epidemia voi aiheuttaa sukupuuttoon kuoleminen. Huomasimme, että on erittäin tärkeää jatkaa villin populaation seuraamista. Ajattelimme, että voimme jatkaa sinikurkkuaroiden lisääntymisen kasvattamista käyttäen yksinkertaisia menetelmiä. Joka tapauksessa tarve tarhakasvatukselle ja luontoon palauttamiselle kasvaa. Parhaimmassa tapauksessa paikallisesti suoritettava tarhakasvatusohjelmaa suoritettaisiin yhteistyössä villilintujen pesien tarkkailuohjelman kanssa siten, että vankeudessa kuoriutuneet poikaset voitaisiin sijoittaa luonnon lintujen pesiin. Muut papukaijoiden vapautusohjelmat ovat osoittaneet sosiaalisia ongelmia yksilöiden välillä todennäköisesti siksi, että vapautetut ovat olleet aikuisia ja/tai nuoria yksilöitä. Parhaassa tapauksessa vankeudessa ruokittu poikanen tuotaisiin luontoon 2-3 viikkoa ennen pesästä lähtöä. Tällainen lähestymistapa saattaa tarjota niille luonnollisen sosiaalistumisen, joka on paras tapa saattaa ne luontoon. Aikanaan voisi olla mahdollista saada kaikista villipesistä kolme poikasta.

MUITA AIHEITA, joiden parissa haluaisin työskennellä, on pesien saalistuksen tunnistaminen ja nuorten lintujen seuraaminen. Kameroiden käyttö aktiivissa pesillä auttaa meitä näkemään mitkä pedot vierailevat pesillä ja auttavat meitä seuraamaan lintuvanhempien liikkeitä. Nuorten yksilöiden seuraaminen on tärkeää, koska kaikki panostukset pesästä lähtien lintujen lukumäärän kasvattamiseen saattaa olla turhaa mikäli nuoret eivät selviydy pesintäkään asti. Vaikka rengastammekin pesistä lähtevät poikaset, renkaita on hyvin vaikea nähdä luonnossa.

Viimeaikoina GPS- tai satelliittilähettimien käyttö on pystynyt osoittamaan meille kokonaisten sinikurkkuaraperheiden liikkeitä – ja mitä isompia perheet ovat, sen parempi!

Kuvatestit:

Projektin johtaja Igor Berkunsky tutkii kolmea poikasta yhdessä pesäpöntössä. Ensimmäisten kriittisten päivien lisäruokinnan ansiosta kaikki kolme poikasta lähtivät pesästä onnistuneesti.

Mehiläiset voivat tehdä pesästä epämurkavaksi linnuille ja tutkijoille alta aikayksikön. Mehiläiset voivat poistamisen jälkeen palata takaisin kahdessa viikossa.

Ensimmäiset tulokset pesäpöntöistä ovat lupaavia. PVC-pöntöt (vasemmalla) otettiin käyttöön tänä vuonna, vaikka puiset pöntöt (ylhäällä) ovatkin helpompia korjata. Koiraan vahtiessa, yksi kolmesta poikasesta nauttii uudesta takaovesta avautuvasta maisemasta.

Poikaset tarkastetaan, punnitaan ja mitataan varovaisesti tavanomaisessa pesätarkistuksessa.

Ensimmäinen viiden yksilön perhe sinikurkkuaroista, jota on koskaan oltu todistamassa. Tammikuu 2008.

Ottaaksesi osaa tähän projektiin, vieraile parrots.org > donate.

Uusia lajeja - uusia haasteita

- Brent Barrett ja Francesca Cunninghame

Ainutlaatuinen mahdollisuus ottaa osaa sinikurkkuaraprojektiin ja World Parrot Trustin tiimiin, oli liian hyvä menetettäväksi. Työskenneltyään laajalti kriittisesti vaarantuneiden papukaijoiden kanssa Uudessa-Seelannissa (Kakapo, Strigops habroptilus ja pikkuviherkaija, Cyanoramphus malherbi) sekä Australiassa (Lymykaija, Pezoporos Wallius ja Tasmanianruohokaija, Neophema chrysogaster), olimme innokkaita näkemään hallinnalliset haasteet muissa monimutkaisissa ympäristöissä.

Periaatteet lajien suojelemisessa ovat verrattain yksinkertaiset. On löydettävä ja kartoitettava kaikki populaatiot, suojeltava elinympäristöä ja yksilöitä kaikenlaiselta vähenemiseltä sekä valistaa ihmisiä menetelmissä niiden tulevaa suojelua varten. Siihen se yksinkertaisuus sitten loppuikin. Suojelun hallinnan haasteita on monia. Ympäristö voi olla sosiaalisesti ja fyysisesti haastava. Suojelun tarpeista ja metodeista ei usein olla tietoisia. Ja tietenkin rajoittuneet resurssit ajan ja työtuntien suhteen. Lähes kaikki projektit kohtaavat näitä ongelmia ja niiden ylitsepääseminen kysyykin taitoa. BTM projekti on valmistellut lukuisia strategioita, kuinka nämä haasteet voitetaan. Näihin kuuluu laajalti ympäri maailmaa tulleiden vapaaehtoisten kanssa työskentely, hyvien suhteiden vaaliminen paikallisiin ihmisiin ja kansalaisjärjestöihin sekä suunnitelmien laatiminen uusien haasteiden varalle.

Huolimatta niin vanhasta, kuin uudesta tiedosta, tästä uhanalaisesta lajista on vielä paljon opittavaa, joka on tärkeää sen selviämisen kannalta. Lähitulevaisuudessa on välttämätöntä:

1. Maksimoida vastakuoriutuneiden selviäminen niin, että 100% seuratuista poikasista pääsee pesästä.

2. Suojella hedelmöittyneitä munia haavoittuvaisten haudonta- ja kasvatusvaiheiden aikana. Tämä vaatii samanlaista sitoutumista niin johtajilta, työntekijöiltä, kuin omistautuneilta vapaaehtoisiltakin, hyödyntäen arvokkaita suojelutekniikoita, kuten käsinkasvatusta, hoivaamista ja munien läpivalaisua. Tuloksena on maksimoitu tuottavuus hauraissa populaatioissa, jotka muodostavat lajin geneettisen turvan.

Me todellakin nautimme ajastamme sinikurkkuaraprojektissa. Tiimin sekä eläinten kanssa työskentely oli erittäin palkitsevaa ja toivomme palaavamme auttamaan uudelleen tulevaisuudessa.

Kuva:

Sinikurkkuarat yleensä hautovat useampaa, kuin yhtä poikasta mutta tyyppillisesti korkeintaan yksi selviää pesästä. Kuolleisuuden ehkäisemiseksi poikaset punnitaan vähintään kerran päivässä sekä syötetään tarvittaessa. Tästä on seurannut se, että nälkäkuolemat ovat vähentyneet nolnaan ja pesästä lähtevien määrä pesää kohden on tuplaantunut.

Lentää tai pudota **- kirjoittanut Sarah Faegre, vapaaehtoinen**

19.12.2007

Kello on 6 aamulla, kun saavun piilopaikalleni. Olen tarkkaillut tätä sinikurkkuaran pesää päivittäin nyt kuukauden ajan. Viimeisen viikon suurempi poikasista, Goliath, on työntänyt päätänsä ulos onkalon sisäänkäynnistä. Hieman auringonnousun jälkeen katson, kun se kiipeää sisäänkäynnille ja katselee ympärilleen. Aina välillä se haukottelee suuri, musta nokka ammollaan.

Kello 8 Goliath ottaa ensimmäiset, varovaiset askelensa onkalon ulkopuolella vanhempiensa istuessa läheisessä puussa. Se vaappuu sisäänkäynnin yläpuolella jyrkästi kallellaan olevan rungon päällä ja alkaa levitellä siipiään. Seuraavien tuntien ajan katselen, kuinka sen vanhemmat tarkkailevat sitä. Sen vanhemmat lennähtävät yläpuolella olevalle oksalle ja se saa rohkeutta kiivetä ylöspäin ensimmäiseen oksanhaaraan. Se taivuttaa päätänsä silmät puoliummessa, kunnes sen nokka koskettaa kaarnaa höyhenet kohotettuina helpottaakseen vanhempiensa hellää sukimista. Ne sukivat sen siipisulkia, pieniä höyheniä sekä kasvojen paljasta ihoa, jatkaen alaspäin sen vatsalle. Niiden kolmen katseleminen yhdessä, on yksi kauneimpia näkyjä, jonka olen luonnossa nähnyt.

Sillä aikaa pikkuinen Manu (nuorempi sisarus) näyttää tuntevan olonsa ulkopuoliseksi kyyhöttäessään sisäänkäynnillä äänekkäästi räkäisten. Emo laskeutuu alas runkoa pitkin ja menee onkaloon keskittyäkseen Manuun Goliathin talsiessa ylempänä. Isän seurattessa aivan kannoilla, Goliath on juuri pääsemässä seuraavaan oksanhaaraan, kun se liukastuu... Se räpiköi raivoisasti, mutta on liian myöhäistä. Se putoaa suoraan pesäpuun juurella kasvavaan bromeliaan. Isä vain tuijottaa, kun sen poikanen kirkuu maassa. Emo työntää päänsä ulos onkalosta, kun lapsenvahti (minä) hyppää piilopaikastani auttamaan pudonnutta poikasta.

Lähestyessäni, vanhemmat kirkuvat ahdistuneina ja kiertävät pesäpuun useita kertoja, ennen kuin poistuvat. Goliath räähkyä ja yrittää lentää pois, mutta sen siivet hädin tuskin auttavat lisäämään maanopeutta sen taapertaessaan minua karkuun. Noukin sen helposti syliini ja se rauhoittuu. Onneksella Goliathilla on ihailijoita ympäri maailmaa, joten se on yksi harvoista, villoista papukaijoista, jotka saavat yrittää pesästä lähtemistä uudestaan. Palautan sen pesänsä ja poistun takaisin näkymättömiin. Poikaset ovat hiljaa piilossa seuraavat kaksi tuntia ja toivon että ne pysyvätkin paikoillaan.

20.12.2007

Saavun piilopaikalleni kello 7 aamulla ja näen toisen poikasista kurkistelevan onkalosta. Onko se Goliath vai onko se jo poistunut pesästä? Onko se korkealla puussa vanhempiensa kanssa? Voisiko se olla lähtenyt pesästään jo eilen ja joutunut pedon syömäksi? Kello 7.15 poikanen vetäytyy takaisin koloonsa ja jään tuijottamaan tyhjää sisäänkäyntiä ihmetellen... Kello 7.38 kuulen tutun, valittavan kutsun aikuisilta, joiden läheisyydestä kuuluu poikasen ääniä. Olen pakahtua uteliaisuudesta ja hiivin pois piilostani katsomaan. Niiden kanssa on Goliath takertuen epävarmasti riippuvaan, pienen Motacu-palmun oksaan. Se katsoo minua ja näyttää vähemmän huolestuneelta läsnäolostani, kuin sen ongelmallisesta tilanteesta. Se yrittää kiivetä korkeammalle, menettää tasapainonsa ja räpyttää siipiään vimmatusti ja kiipeää takaisin oksalle. "Mitä teen?" mietin. En halua häiritä perhettä näin herkkänä aikana, mutta en halua jättää sinikurkkuaran poikasta näin haavoittuvaan paikkaan. Ratkaisuni? Kannettava sinikurkkuara lapsenvahti yksikkö (ts. kannettava piiloverho).

15 minuuttia liikutin hiljaa piiloverhoani. Mietin, kuinka kauan se on mahtanut olla tuossa puussa? Näyttää siltä, kuin se olisi kiivennyt sinne maasta. Jos se on pudonnut kahdesti, miten voisin tietää, ettei se putoa uudestaan? Mietin, että tuskin tuo luiseva, tynkäpyrstöinen poikanen osaa lentää mutta silti se valmistautuu lentoon lähtöön. Laitan kamerani video-asentoon mutta mietin sitten, haluanko tosiaan filmiä pienestä sinikurkkuarasta putoamassa maahan?

Äkkiä Goliath ponnistaa kaikki voimansa ja lähtee oksalta, lentäen suoraan puiden välistä näkymättömiin, vanhempansa perässään. Ja niin, kello 8.45 vanhemmat ja heidän vasta pesästään lentänyt poikanen katoavat silueteiksi kultaisen savannin ylle.

Käy osoitteessa parrots.org, sieltä löydät Sarahin blogin sekä materiaalia Goliathin ensimmäisestä lennosta.

Tervetullut vieras

Kirjoittanut Dave Cruz Minnesotan eläintarhasta

Sinikurkkuarat ovat kiehtoneet minua paljon urallani lintujen koulutuksessa. Marraskuussa 2007 sain mahdollisuuden vierailla Worlp Parrot Trustin Sinikurkkuaraprojektissa. Olin täysin valmistautunut, että minut otettaisiin vastaan ”ulkopuolisena” taikka etuoikeutettuna vieraana, jota pidetään käsivarren mitan päässä ja poissa oikeasta toiminnasta. Halusin saada aikaan hyvän alun ja tiesin, että minun tarvitsisi hillitä innostustani. Minun pitäisi ”chillata”, kuten tyttäreni Kendra sanoisi (niille, joilla ei ole uusinta muotia olevaa 10-vuotiasta pitämässä ajantasalla, ”chillata” on yhdistelmä sanoista rauhoittua (chill) ja rentoutua (relax)).

Sanoessani, että pelkoni tietojeni olevan sata prosenttisesti väärät, vähättelen. Olin tervetullut hyväluonteisten asiantuntijoiden hyvin öljytyyn koneistoon ja olin heti sisällä projektissa. Heti siitä lähtien, kun meidän pieni nelihenkinen lentokoneemme laskeutui kiitoratana toimivalle mutaiselle pellolle, olin yksi osa laajaa kovasti työskentelevää perhettä. Ja minä todella tarkoitan kovaa työtä. Minulle oli kerrottu, että lentäjämme ei palaisi takaisin hakemaan meitä ennen kuin olisimme tehneet joitakin korjauksia ”kiitoradalle”. Meidät pistettiin töihin viidakkoveitsien sekä kotitekoisten lapioiden ja kaivuriin kanssa. Se oli minun aloitukseni.

Sinikurkkuaraprojektissa on paljon maapinta-alaa ja maasto on asumaton ja pesintäalueille pääseminen vaatii kovan työn takana olevan vaelluksen. Minua oli varoitettu nestehukasta iltapäivän paahtavassa auringossa mutta en ottanut sitä huomioon ennen kuin yhden uuden ryhmäkaverini piti auttaa minut takaisin leiriin. Opin läksyni nopeasti ja kroppani tottui nopeasti olosuhteisiin. Nautin vaelluksen ja kiipeämisen tuomista haasteista. Yksi suurimmista nautinnoista elämässäni on saavuttaa ja tehdä tutkimusmatkoja paikkoihin, joita suurinosa ihmisistä ei koskaan näe. Mutta yksi suurimmista voitettavista haasteista minulle oli odottaminen.

En ollut lainkaan varautunut pitkiin aikoihin, jolloin kausittaiset sateet ovat niin kovia, että kaikki muu pitää keskeyttää. En tiennyt että on edes mahdollista sataa niin lujaa ja niin kauan. Odottaminen ja huolehtiminen pesivien arojen, niiden munien ja eri kehitysvaiheissa olevien poikasten turvallisuudesta, oli enemmän kuin olisin uskonut kestäväni. Muut ryhmän jäsenet olivat jo käyneet läpi samanlaisen ajan kerta toisensa jälkeen. He odottelivat myrskyn menemistä ohi riippumatoissaan suunnitellen ja valmistellen tulevaa. Sateet, jotka olivat ohimenevä harmi minulle, ovat kovaa todellisuutta, jotka ovat tuhonneet monta arvokasta sinikurkkuarojen pesintää. Pesin tekeminen tulvan kestäviksi on vakavaa puuhaa ja siihen on uhrattu paljon vaivaa.

Minun aikani projektissa oli lyhyt, mutta erittäin antoisa. Ensikäden kokemus on myös korvaamaton minulle ja muulle porukalle Minnesotan eläintarhassa. Se antaa meille kokonaan uuden näkökulman opettaa eläintarhan kävijöitä näistä linnuista ja siitä, mitä vaatii kerran kriittisesti uhanalaiseksi joutuneen lajin pelastaminen. Sinikurkkuarojen toipumisprojekti on ehdottoman tärkeä. Minä voisin ja minun pitäisi lyödä pöytään kaikki mahdolliset kunnianosoitukset kenttätiimille, lahjoittajille sekä työn mahdollistajille, mutta se ei hyödytä mitään. Tämä pieni sinikurkkuarojen populaatio, vaikkakin kasvava sellainen, on hyvin hauras. Näyttää siltä, että ihmisen puuttuminen tilanteeseen voi olla ainoa mahdollisuus säästää tämä uskomaton aralaji sukupuuttoon kuolemislta. Loppujen lopuksi toivon, että tämä on tarina selviytymisestä.

Kuvatekstit

Kun sateet tulevat, pääsy pesintäalueille ja poikasten luo muuttuu paljon monimutkaisemmaksi. Veneistä ja hevosista tulee korvaamattomia päivittäisten tehtävien suorittamisessa.

Kultainen kokoontuminen

Teksti ja kuvat: Thiago Orsi

Käännös: Toa Kyle

Oli kuuma aamupäivä Amazonian kansallispuistossa, läntisessä Parássa, Brasiliassa. WPT:n biologi Toa Kyle ja minä saavuimme mutkaista ja mutaista polkua pitkin päämääräämme. Havaitimme jotain puuttuvan maisemasta, enkä voinut uskoa sitä todeksi...

Kuusi viikkoa aikaisemmin olin kävellyt tämän täsmälleen saman polun, ja olin löytänyt kulta-aratin asuttaman pesimäpaikan. Valitettavasti tuona aamuna 8.3.2007 koko puu oli kadonnut. Sen paikalla oli nyt sahattu kanto ja kaatunut runko. Joku oli mitä ilmeisimmin kaatanut puun vangitakseen pesässä olleet poikaset. Ensimmäiseksi olimme järkyttyneitä, sitten vihaisia, ja lopulta vain surullisia. Mutta tämän takia meidän juuri pitää olla täällä. Henkilökohtaisesti minun osuuteni kulta-arattien tarinassa alkoi jo paljon aikaisemmin eikä se tule olemaan vielä lähiaikoina ohi.

Työskentelyni kulta-arattien, päättötyöni aiheen, parissa alkoi heinäkuussa 2006, jolloin Toa ja minä löysimme itsemme etsimästä niitä Amazonian kaakkoisosista Brasiliasta. Reilun viikon kestäneen etsinnän ja paikallisten haastattelun aikana emme kyenneet vahvistamaan lajin esiintymistä alueella. Lopulta meidän oli matkustettava Tapajós-joen länsipuolelle läheiseen Paráan löytääksemme parveittain näyttä upeita lintuja. Ensimmäisen kerran näin Golden Conurea luonnonvaraisena 22 linnun ryhmänä etsimässä ruokaa korkeista puista Trans Amazonin moottoritien varrella. Seuraavina päivinä havaitsimme muitakin parvia alueella ja tajusin, että minun oli vaihdettava tutkimuspaikkaani Kaakkois-Amazoniasta läntiseen Paráan.

Aloitin lopputyöni vakavasti tammikuussa 2007, jolloin keskityin kenttätöskentelyyn Amazonian kansallispuiston alueella. Päätin työn saman vuoden joulukuussa käytettyäni yli 160 päivää kentällä ja matkustettuaani yli 3000km autolla, moottoripyörällä, polkupyörällä sekä jalkaisin. Loppujen lopuksi olin käyttänyt yli 900 tuntia tämän kuvauksellisen ja mysteerisen lajin etsintään ja tutkimiseen.

Uusia ravinnonlähteitä

Sain katsella kulta-arattien ruokailua yhdessätoista eri tyyppisessä puussa, joista kymmentä ei oltu ennen havaittu kyseisen lajin kohdalla. Linnut keskittyivät aina tietyn tyyppiseen hedelmään tiettyinä aikoina ja siirtyivät seuraavaan tyyppiin aina hedelmien ehtyessä. Joidenkin puiden kohdalla syötiin itse hedelmä kun taas joissain tapauksissa kelpasi vain siemenet. Suurin osa ruokailusta sijoittui seuraavan sukupolven puihin (ts. uusiutuvassa metsässä), mikä herättää kysymyksen minkälaisia puita hyödynnettäisiin täysin uudessa metsässä. Tutkimusteni aikana saatavilla oli monia muitakin hedelmiä tarjoavia puulajeja, jotka jäivät kulta-aratin hyödyntämättä, mutta jotka saivat kuitenkin vieraakseen muita papukaijalajeja kuten puna-aroja (*Ara macao*), vihersiipiäroja (*Ara chloroptera*) ja brasilianaratteja (*Aratinga leucophthalmus*).

Vuoden aikana sain todistaa tiettyjen kulta-arattiparvien ruokailua samoilla pääalueilla. Vaikka loppupuolella ne näyttivätkin katoavan päiviksi, en usko niiden olevan sesonkimuuttajia tai muutenkaan suurella alueella vaeltavia ruoanhaussa. Päinvastoin, näyttää siltä että ainakin tietyt parvet asuttavat samaa aluetta ympäri vuoden.

Kuten Toa Kyle oli havainnut (*PsittaScene Vol. 17:2*), murucipuut ovat tärkeä ravinnonlähde kulta-aratille, erityisesti lentokykyisiksi kehittyneille poikasille. Sain nähdä suuria kokoontumisia, joskus jopa 50 linnun parvia, murucipuita runsaasti kasvavilla alueilla. Murucilehdossa sain myös nähdä poikasen oppivan hankkimaan ruokaa itse. Poikasen parvi oli jättänyt sen yksin kun ne etsivät muita hedelmäisiä muita. Sain huvittuneena katsella kun poikanen söi kukkia pitäen yhtä aina nokassaan useita sekunteja kerrallaan. Yhden kerran katselin 19 linnun parven ruokailevan lehdossa yli neljä tuntia.

Parvien dynamiikkaa

Havaitsin eri kokoisia parvia koko tutkimusaikana aina yksittäisistä linnuista parittain liikkuviin ja jopa 50 yksilön ryhmiin, mutta 5-7 linnun parvet olivat kaikkein yleisimpiä. Puunkoloissa huomasin jopa 20 linnun pystyvän nukkumaan samassa onkalossa. Koska samojen yksilöiden havaittiin nukkuvan aina samoissa pesäonkaloissa vuoden aikana, aloin nimittää parvea klaaniksi, jota nimitystä Glenn Reynolds oli ensimmäisenä käyttänyt (*PsittaScene Vol.15:2*). Yksilöt klaaneissa pysyttelivät jokseenkin yhdessä koko päivän eroten ruokaa etsiäkseen, paritellakseen, sukiakseen toisiaan tai vahtiakseen ja puolustaakseen pesiä. Iltapäiväauringon paahteessa klaanit lepäsivät puiden varjoissa lähellä kotionkaloiden lähistöllä. Jotkut klaanit olivat vihamielisiä toisten kulta-arattien läheisyydestä pesimä- ja ruokailualueilla, kun taas muilla alueilla klaanit saivat sekoittua rauhasa.

Jäljittämällä tiettyjen klaanien olinpaikkoja ja niiden kotikoloja, arvioin koko tutkimusalueeni (noin 4000km²) kulta-arattikannan olevan useita satoja yksilöitä. Kuitenkin vain pieni osa näistä linnuista vaikutti aktiivisesti lisääntyvän. Keskimäärin vain kaksi tai kolme poikasta nähtiin yhtä parvea kohti. Enimmillään neljä poikasta havaittiin yli 20 linnun ryhmissä. Tämä poikasten vähyys parvea kohti viittaa siihen, että alhainen lisääntymisaste johtuu suhteettoman suuresta lisääntymiskyvyttömien lintujen määrästä suhteessa koko lukumäärään.

Sosiaalinen kanssakäyminen klaanin jäsenten välillä voi olla vaikuttavaa katsottavaa. Aamun ensitunteina klaanit keskittyvät toistensa sukimiseen ja muihin sosiaalisiin toimiin pesimäalueillaan. Linnut kerääntyvät pareittain tai kolmistaan kuolleille oksille sukiakseen toisiaan. Leikkiminen on myös merkittävä käyttäytymisen muoto tuona aikana. Jotkut yksilöt nokkivat toisia pilanpäiten tai roikkuvat oksasta pää alaspäin kunnes päästävät itsensä putoamaan hetken, ennen kuin lentävät takaisin samalle oksalle. Tällaisina hetkinä huomasin myös muiden lintujen kyyhöttävän yksinään ylemmillä oksilla. Ehkä ne ovat vanhempia parven jäseniä, jotka paneutuvat vahtimaan ja valvomaan klaanin turvallisuutta.

Pesintä ja pesäpuut

Kenttätyöni aikana onnistuin paikallistamaan noin 14 pesäpuuta, joista kahdeksassa oli aktiivisia pesiä pesintäkauden aikana. Kaikki puut sijaitsivat avoimilla alueilla Trans Amazonin moottoritien varrella tai pienillä ihmisten viljelyksillä. En huomannut mitään pesintään liittyviä erityisiä mieltymyksiä puulajien tai niiden rakenteen suhteen. Kulta-arattiklaanit käyttivät kaikkia pesäpuita nukkumapaikkoina pesintäkauden ulkopuolella. Vain yksi pesäpuu oli hylätty tutkimukseni aikana vaikkakin se tapahtui kun sen ympäröimä alue kulotettiin viljelyksien tehostamiseksi. Tässä tapauksessa joukkio pysytteli samalla alueella ottaen käyttöön toisen paikan nukkumista varten. Monesti sain havaita pesivien lintujen käyttäytyvän aggressiivisesti muita kulta-arattejaparvia tai muita papukaijalajeja kohtaan. Kulta-aratit olivat erittäin tehokkaita ajamaan muut linnut pesimäalueeltaan kuitenkin välttämällä suoran kohtaamisen näiden ”läpikulkijoiden” kanssa. Kerran tilanne oli kuitenkin toinen, kun eräs seuraamani epäonninen kulta-aratti lensi liian lähelle pikkujalohaukan pesäpaikkaa ja joutui nopeasti pois ajetuksi näiden pienten mutta erittäin taitavien lentäjien toimesta.

Vangitseminen ja metsien hävittäminen

Papukaijosten vangitseminen laittoman villieläinkaupan takia jatkuu edelleen Amazonian kansallispuistossa. Pesäpuu, jonka luo aioimme kiivetä maaliskuussa 2007 oli mitä ilmeisimmin kaadettu helmikuussa poikasten vangitsemisen takia. Tässä tapauksessa kuuden yksilön klaani pieneni neljään lintuun, jotka jatkoivat pesintää samalla alueella eri puussa. Lukuisat täkäläiset myönsivät omistavansa vangittuja kulta-aratteja ja paljastivat myös saaneensa myyntitarjouksia muilta. Kohtasin myös pesäpuuta AKP:n eteläpuolella, joihin oli naulattu puurimoja tikapuiksi pesäonkaloon pääsyä varten. Vaikka pesäryöstö ei vaikuta tällä alueella olevan järjestäytyneellä asteella, kuten se on itäisessä Parassa, joka päivä tuo mukanaan lisää todisteita jatkuvasta vangitsemisesta.

Laiton villieläinkauppa ja jatkuva elintilan menettäminen ovat suurimmat uhanalaisuuteen johtavat riskit kulta-arateille. Viimeaikaiset tutkimukset mallintavat metsien häviämistä Amazoniassa ja ennusteet ovat pessimistiset. Tässä melko synkässä skenaariossa kulta-aratin keskimäinen elinalue AKP:ssa tulee olemaan suurin toivo lajin selviämiseksi. Uusia suojeluyksiköitä on luotu tälle alueelle, minkä pitäisi taata näiden erikoislaatuisten lintujen selviämisen pitkällä aikavälillä. On kuitenkin myönnettävä, että laittoman villieläinkaupan rajoittaminen tulee olemaan haasteellista.

Positiivisena puolena Amazonian kansallispuiston ystäväjärjestö (Friends of the Amazonia National Park) perustettiin lähiainakoina. Tämä järjestö on valistanut yhteisöjä kansallispuiston läheisyydessä ja on tervetullut liittolainen kulta-arattien selviämisen takaamiseksi tällä alueella. Ympäristökasvatus on eittämättä yksi tärkeimmistä keinoista, joilla voidaan vähentää lintujen vangitsemista villieläinkauppaa varten.

Tulevaisuuden tutkimuksenalat

Kulta-arattien pesintätyö on edelleen erittäin puutteellista. Mitä ilmeisimmin on tärkeää minkä tahansa uhanalaisen lajin suojelutyölle tietää kuinka hyvin (tai huonosti) eläin lisääntyy luonnossa. Tässä kulta-arattien tapauksessa on erittäin mielenkiintoista selvittää, koostuuko klaani useista pesivistä pariskunnista vai yhdestä lisääntyvästä parista, joihin aikaisemmat poikaset liittyvät myöhemmässä vaiheessa. Tätä teoriaa on ehdottanut Glenn Reynolds (PsittaScene Vol.15:2). Tieto lisääntymiskykyisen populaation määrästä auttaa meitä paremmin ymmärtämään lintujen haavoittuvuutta sukupuuttoa kohtaan ja siten ohjaa meitä oikeaan suuntaan tulevaisuudessa suojelutyössä.

Tutkimukseni oli yksipuolinen, koska melkein kaikki havaintoni tapahtuivat Trans Amazonian moottoritien läheisyydessä. Tämä johtui osittain siitä, että kulta-aratit suosivat avoimilla paikoilla sijaitsevia pesäpuuta, mutta myös kattavien etsintöjen mahdollistavien polkuverkostojen puuttumisesta koskemattomassa osassa metsää. Onkin toivottavaa, että tulevaisuuden tutkimukset pystyisivät tasapainoiseen otantaan sekä ihmisten vaikutuspiiristä että luonnontilaisista kulta-aratin asuinalueista. Lintujen biologian parempi ymmärtäminen sekä lintujen asuinalueiden läheisten ihmisyhteisöjen valistaminen on välttämätöntä tämän erittäin yksilöllisen lajin säilyttämiseksi.

Kuvatestit:

Kuvasarja pesäpuusta Amazonian kansallispuistossa. Alkuperäinen kuuden linnun parvi on oikealla keskellä olevassa kuvassa. Salametsästäjien kaadettua puun (yllä) vain neljä lintua nähtiin lähistöllä. Pesäkolo oli todennäköisesti yhdessä oksanhaaroista.

Kulta-aratti syö hedelmää, jonka paikalliset tuntevat nimellä Tapiriri (yllä). Kun ryhmä tunkeutuu täynnä raakoja hedelmiä olevaan murucilehtoon, on mahdollista nähdä yksilöitä lähietäisyydeltä.

Linnut tutkivat onkaloita, jahtaavat ja nokkivat sekä sukivat toisiaan pääasiassa aamun ensimmäisenä valoisana tuntina ja illan viimeisimpinä tunteina, yleensä oman pesä- tai yöpymispuun lähistöllä. Keskipäivän kuumuudessa (alla) ne etsivät varjoja, joissa ne lepäävät tai seurustelevat.

Tämä pesäpuu sijaitsee kaimaaneja kuhisevan laguunin laidalla. Lienee tarpeetonta mainita että olimme vastahakoisia uimaan puulle kiivetäksemme siihen. Olimmekin hankkineet täytettävän kajakin, jonka avulla tämän tyyppisten pesäpuiden lähelle olisi mahdollisesti helpompi päästä.

Jos haluat tukea tätä projektia, käy osoitteessa parrots.org > donate

Lemmikkisivut

Susan G. Friedman, FT, on psykologian professori Utahin yliopistossa. Viimeisen vuosikymmenen aikana hän on auttanut suuresti soveltamaan eläimiin Sovelletun Käyttäytymisanalyysin ääniopetusteknologiaa ja eettisiä standardeja tieteellisesti. Susan opettaa kahta on-line kurssia, *toinen* on veteraaneille ja eläinammattilaisille ja toinen lemmikinomistajille ja hän esittää poikki-lajillisia työpajoja ympäri maailman. Hänen artikkelinsa ovat internetissä kahdeksalla kielellä.

10 asiaa mitä papukaijasi haluaa sinun tietävän käyttäytymisestä

S.G. Friedman, FT, Psykologian osasto, Utah'n yliopisto

Itsensä puolesta puhuminen on tarpeeksi vaikeaa joten miten itse voi puhua toisten lajien puolesta? Oppimisen ja käyttäytymisen yleiset lait käyttäytymisanalyysin saralta tarjoaa selvän äänen puhuakseen kaikkien eläinten parhaista käytännöistä.

Viime vuosina, kun sovelletun käyttäytymisanalyysin opetustekniikka on tullut laajemmin tunnetuksi ja harjoitetuksi, vankeudessa elävien papukaijoiden elämänlaatu on parantunut valtaisesti. Vaikkakaan tätä asiaa ei kerrota ihan näin, kaikki papukaijat hyötyvät hoitajista, jotka tietävät nämä asiat käyttäytymisestä.

1 Käyttäytyminen on sitä mitä papukaija tekee tiettyjen olosuhteiden vallitessa; käyttäytyminen ei ole mitä papukaija on.

Seuraavan kerran kun sinua houkuttaa kuvata papukaijaa “on-merkillä” (kuten on ilkeä, on dominoiva, on neuroottinen), vastaa sen sijaan näihin kolmeen kysymyksiin: Miltä tämä merkki näyttää oikeassa, näkyvässä käyttäytymisessä? Missä olosuhteissa tätä käyttäytymistä tapahtuu? Mikä on välitön lopputulos minkä käytös tuottaa linnulle? Vastaukset kysymyksiin auttavat sinua asettamaan selvän käytös-muutos maalit, tunnistamaan varhaisemman ennustajan ympäristössä joka suosii käytöstä, ja määrittelemään mitkä seuraukset korjaavat käytöstä. Katsomalla esimerkiksi kuinka paljon tietoa saadaan lisäämällä epäselvä merkki; “Lintuni on ilkeä.” tietyn edeltäjä-käytös-seuraus-kuvauksien kanssa; “Kun tarjoan kättäni häkin lähelle (edeltäjä), lintuni hyökkää (käytös) saadakseen minut siirtämään kättäni (seuraus)”. “Ilkeä”-merkkiä ei voi korvata koska se on vain merkki mutta hyökkäys voidaan korvata vaihtoehdoilla käytöksellä jota halutaan nähdä enemmän.

2 Jokainen käytös tarjoaa syyn papukaijallesi; syy on seuraus, jonka käytös tuottaa

Käyttäytyminen on työkalu, jota papukaijat käyttävät tuottaakseen haluttuja seurauksia (lopputuotteita) ympäristöltä (mukaanlukien ympäristö nahkojensa sisällä). Löytääkseen syyn tiettyyn käytökseen, kannattaa katsoa mitä tapahtuu juuri käyttäytymisen jälkeen. Lopputulos yleensä kuuluu yleensä yhteen kahdesta kategoriasta; päästä tai päästä eroon tietyistä esineistä, tapahtumista tai olosuhteista.

Nykyisin motivaatio käyttäytyä tietyllä tavalla tulee seurauksista, joita käytös tuotti ennen. Tätä kutsutaan vaikutuksen laiksi, joka osoittaa että käyttäytyminen on seurauksensa toiminto. Vaikutuksen laki kuvaa luonnon palautekierrettä. Käyttäytyminen, joka toimii eläimen näkökannasta toistetaan ja käyttäytyminen, joka ei toimi muokataan tai tukahdutetaan. Useat papukaijat esimerkiksi äännelevät alituisesti koska niin tekeminen on tuottanut sosiaalisia lujitteita (ihmisen huomio) ennen. Lintu on oppija, ei huutaja.

3 Papukaijat luonnollisesti valitsevat käyttäytymisen joka antaa positiivisimmat seuraukset

Kaikilla eläimillä on tapana tehdä niitä asioita jotka ovat palkitsevimpia kun annetaan vaihtoehto. Tämä on nimeltään yhteensopivuuslaki, joka osoittaa, että eri käyttäytymisten läheisillä asteilla (tai samat käyttäytymiset eri

tilanteissa) on tapana sopia yhteen tuottamansa lujituksen läheisen asteen kanssa. Esimerkiksi, jos papukaija on pakotettu astumaan 90% kerroista kun John tarjoaa kättään ja 40% ajasta kun Grace tarjoaa kättään, papukaija suostuu nousemaan Johnin kädelle 90% ajasta mutta vain 40% ajasta Gracen kädelle. Yhteensopivuuslakia on demonstroitu useilla lajeilla ja eläimillä mukaanlukien ihmiset. Yhteensopivuuslakia voidaan soveltaa vain vähentävästi ongelmakäyttäytymisen asteeseen suurentamalla vahvistusastetta vuorottelukäyttäytymiseen. Tällä keinolla voidaan vähentää ongelmia turvautumatta rangaistusstrategiaan.

4 Jokainen papukaija on yksilö ja sillä on henkilökohtainen näkökanta siihen, mitkä seuraukset motivoivat häntä käyttäytymään.

Vahvistimet tulevat monissa eri muodoissa mukaanlukien kouraantuntuvina asioina, sosiaalisina vuorovaikutuksina, aistikokemuksina, fyysisinä toimintoina ja pakona epämiellyttävästä virikkeestä. Eläimen elämänlaatu on suuresti yhteydessä vahvistimien tasoon, laatuun ja vaihtelevuuteen, jotka motivoivat sen käyttäytymistä päivittäin. Jotkut vahvistimet ovat automaattisesti palkitsevia, kuten ruoka.

Toiset vahvistimet ovat opittuja kokemuksen kautta olemassaolevien vahvistimien toistetun, läheisen yhteensaattamisen prosessin läpi. Ihmiskäden kosketus on esimerkki vahvistimesta, joka on opittu yhteensaattamalla se toisten vahvistimien, kuten ruoan kanssa. Kyky oppia uusia vahvistajia on taas yksi luonnon älykkäistä suunnitelmista. Se takaa että aina tulee olemaan hyvä syy käyttäytyä kuin olla tyyni.

5 Oppiakseen mikä motivoi papukaijaa, pitää varovaisesti havainnoida lempiesineet, aktiviteetit ja ihmiset.

Leima “vahvistaja” kuvaa käyttäytymistä-lisäävää vaikutusta, joka seurauksella on noudattamaansa käyttäytymiseen. Se ei sinänsä kuvaa mitään seurausten kiinteitä piirteitä. Jotkut seuraukset ovat vahvistamassa osan aikaa eikä muina aikoina. Auringonkukansiemen ei ehkä motivoi lintua joka on juuri syönyt kulhollisen siemeniä ja ihmiskäsi ei ehkä motivoi lentämään lintua joka on ollut aktiivinen koko päivän. Tieto lajien luonnollisesta taustasta, yksilön käyttäytymistäusta ja senhetkinen tila missä papukaija elää tarjoaa tärkeitä johtolankoja siihen mikä voi motivoida tiettyä lintua. Paras lähestymiskeino on olla tekemättä oletamuksia. Kun puhutaan yhden papukaijan tarpeista käyttäytyminen tulee parhaiten ymmärretyksi kun tutkitaan vain yhtä.

6 Lisää papukaijasi hyvää käytöstä antamalla positiivista tukea välittömästi ja johdonmukaisesti.

Ehkä yksi tärkeimmistä asioista hyvin tehokkaaseen tukemiseen on viereisyys, tai myöhemmin läheisyys käytöksen ja vahvistajan välillä. Positiivisten vahvistusten nopea antaminen on selkein tapa kommunikoida täsmälliseen palautteeseen joka tuotti palkitsevan lopputuloksen niin, että papukaija voi toistaa vastineen ja lunastaa lisää tukea. Myöhäinen ulosanti voi aiheuttaa erilaisen vastineen tukemisessa, mikä ilmenee myöhemmin jatkuvana käyttäytymisvirtana. Johdonmukaisuus on myös todella tärkeää koska se kertoo selvästi “jos-niin” mahdollisuuden käyttäytymisen ja lopputuloksen välillä – jos astut orrelle, niin sinua rapsutetaan päästä.

7 Huono uutinen on se, että voit tahattomasti vahvistaa myös ongelmakäyttäytymistä.

Käytöstavat joita ei ole vahvistettu vähenevät ajan myötä prosessilla nimeltä loppuminen. Siitä seuraa että jokaikisellä käytöstavalla joka toistuvasti esitetään papukaijan toimesta on jotenkin vahvistettu mukaanlukien ongelmakäyttäytymiset kuten vaeltelu leikkipaikalta, ei-toivottujen käsiin poistaminen puremalla ja puuesineiden jauhaminen palkkioita aistiakseen. Ajoittainen vahvistaminen tuottaa alituista huonoa käytöstä samalta prosessilta joka tuottaa innokkaita uhkapelaajia. Kun kerran ongelmakäyttäytyminen on opittu satunnainen jättipotti on se mitä tarvitaan jotta voidaan korjata käyttäytyminen kuten huomion perään huutaminen. Se ei ole aina kaikki mitä tehdään vahvistettaessa papukaijan ongelmallista käyttäytymistä; muut linnut, lapset ja sisäisen aistimukset ovat joitain yleisimpiä oletuksia, joka tapauksessa tahaton vahvistaminen on ongelma jolle voidaan tehdä jotain. Hyödyllisin kysymys johon voidaan vastata kun kyseessä on ongelmakäyttäytyminen ei ole mikä on vialla papukaijassa mutta mikä vahvistaa tätä tiettyä käyttäytymistä. Kun ymmärretään että käytös on toiminnallisesti suhteessa asiayhteyteen missä sitä esiintyy, voidaan asiayhteys muuttaa, jotta käytös muuttuu, tehokkaasti ja ihmisläheisesti.

8 Jotta voidaan välttää ongelmakäyttäytymistä tulee ympäristö järjestää niin että se tekee oikean käyttäytymisen helpommaksi ja tehokkaammaksi kuin väärän käytöksen.

Usein positiivisin ja vähiten tungetteleva tapa ratkoa käyttäytymisongelma on poistaa ympäristömerkit, jotka asettavat ongelmat. Siirtämällä esimerkiksi hyvinmäärätyä leikkipaikan pois seinältä vähentää papukaijan mieltymystä pureskella ikkunalausaa. Kiinnittämällä orren häkin oven sisäpuolelle ja opettamalla papukaijan seisomaan siinä ennen kuin häkin ovi avataan voi vähentää papukaijan taipumusta purra häkin sisälle tarjottua

kättä. Vaaditaan innokas silmä arvioimaan monet tavat joilla tarjottava ympäristö näyttää esteitä käyttäytymiselle joita haluamme papukaijamme esittävän. Monet yksinkertaiset käyttäytymisratkaisut jäävät huomiotta kun katsotaan “vain lintuun” sen sijaan että katsottaisiin asetelmaan, jossa käytös ilmenee. Myöhemmin vahvistajat jotka korjaavat ongelmakäyttäytymistä voidaan poistaa ja käyttäytyminen vähenee koska se ei enää tehokkaasti tuota vahvistajaa.

9 Vahvista pieniä parannuksia kohti lopullista käyttäytymismaalia.

Käyttäytymistä, jota ei koskaan esiinny ei voi vahvistaa mutta papukaijalle voi opettaa uusia käyttäytymiä (tai uusia versioita vanhasta käyttäytymisestä) nopeasti, vahvistamalla pieniä osia kohti lopullista maalia. Tämä menettely on nimeltään muokkaus. Esimerkiksi, jos papukaija on haluton astumaan orrelle, voidaan se muokata vahvistamalla useita toistoja seuraavia osia: rauhoita elekieli orren lähellä, nopeat varpaan kosketukset orrella; toinen jalka jää orrelle; painopisteen vaihto yhdelle jalalle orrella ja lopulta kaksi jalkaa orrella.

Huippumenestyvät muokkaajat ovat ammattitaitoisia vähäisen, luonnollisen vaihtelun tarkkailijoita minkä kanssa käyttäytymiset tapahtuvat. Tässä luonnollisessa vaihtelussa he huomaavat ja vahvistavat seuraavaksi lähintä osaa kohti lopullista käyttäytymistä. Pienet parannukset on vahvistettava ääri nopeasti. Jos lintu osoittaa minkäänlaista epärointiä tietyssä osassa, on palattava edelliselle isolle vahvistusasteleelle ja liikuttava taas eteenpäin, pala palalta.

10 Sitä saat mitä vahvistat joten yllätä papukaijasi olemaan hyvä.

Voidaan sanoa, että kulttuurinen sumu on saanut meidät kiinnittämään enemmän huomioo huonoon yksilöiden käyttäytymiseen kuin hyvä käyttäytyminen. Itse asiassa sama määrä huomiota taidokkaasti ohjattuna ympäristön uudelleenjärjestämiseen, jotta saadaan hyvästä käytöksestä sekä helppoa että palkitsevaa tulee taipumaan nopeasti, pitkäkestävät tulokset. Seuraamalla reilujen parien sääntöä joka osoittaa, että milloin tahansa ongelmakäyttäytymistä vähennetään (tuottaen vähemmän vahvistuksia linnulle) pitää olla varma että asettaa käyttäytymismaalin jota kohottaa samaan aikaan. Tällä tavoin suojellaan vahvistuksen todellista määrää papukaijan kokemuksissa joka päivä. Huomatessa että papukaija käyttäytyy hyvin ei ainoastaan lisää käyttäytymistä jota halutaan nähdä lisää vaan se myös parantaa omistajan suhdetta lintuun. Eläimet tulevat olemaan valtuutettuja tekemään oikeat käytökselliset valinnat oikeista syistä, toisinsanoen saadakseen jotain arvokasta ennemmin kuin paeta jotain vastahakoista. Tuloksena papukaijat tulevat elämään menestyksellisemmin ihmisten keskuudessa.

Poimintoja:

Onko papukaija neuroottinen? Hormooninen? Pelokas? Ole varovainen käyttäessäsi merkkejä kuvatessasi lintuasi. Sen sijaan kuvaa käytöstä mitä voit nähdä.

Papukaijat eivät ehkä aina etsi samoja seurauksia. Joskus rapsutus päähän on motivoiva, kun taas joskus vain maapähkinä kelpaa!

Kiinnitä huomiota jokaiseen pieneen askelmaan, jonka papukaija tekee kohti uutta käytöstä ja sinulla on vahvistajasi valmiina välittömästi toimitettavaksi!

Harmaa päivitys

Vuoden 2007 vähenevinä kuukausina eepos Last Great Ape Organization (LAGA) ja Limbe Wildlife Centren henkilökunnalle alkoi Kamerunissa, Afrikassa. LAGAn tutkimusaktiivisuus johti yli 1200 harmaapapukaijan kaappaukseen kahteen laittomaan toimitukseen lemmikkieläinmarkkinoille ulkomaille. Linnut menivät Limbeen terveystarkastusta varten. Satoja on vapautettu ja noin 300 jäivät odottamaan, että sulat kasvavat takaisin ennen vapautusta.

Ofir Drori, LAGAn perustaja ja johtaja sanoi “Harmaapapukaijoiden juttu selvisikin olevan yksi kiinnostavimmista korkean korruption ja osasyllisyyden saralla. Eräs huippuvälittäjä on telkien takana jo suurin osa papukaijoista on jo vapaana. Ministeri sanoi päättäneensä vapauttaa papukaijat sitoumuksen liikkeenä taistellakseen villieläinrikoksia vastaan, ja symbolisesti vapauttu muutamat Limben kuvernöörin ja kahden lähettilään kanssa. Tämä on ensimmäinen kerta, kun sellainen määrä takavarikoituneita kierrätetty takaisin kaupantekoon hyödyttämään laittomia välittäjiä. Toivomme, että tämä vapautus ei aseta ennakkopäätelmiä vain Kameruniin.”

Yli 700 lintua 1200:sta alunperin takavarikoidusta vapautettiin lähes heti. Valitettavasti noin 200 lintua oli kuollut saapuessaan tai kuolivat sairauksiin tai loukkaantumisiin. Jäljelläolevilla 300 linnulla oli vakavia sulkavaurioita,

jotka vaativat tehohoitoa. World Parrot Trust lupasi välitöntä taloudellista apua aviaarioiden rakentamiseen ja ruoan ostamiseen, sitten se lähetti Dr. Gino Conzon, italialaisen eläinlääkärin Limbeen neuvomaan henkilökuntaa lintujen hoidossa. Ginon seurassa kulki myös Mario D'Angelo arveluttavaan tehtävään. Limben henkilökunnan avustuksella Gino ja Mario tutkivat jokaisen linnun ja poistivat niiden voittuneet sulat nopeuttaakseen uusien sulkien kasvua ja lopullista vapautusta.

Viimeisimmässä päivityksessä Felix Lankester raportoi:

Kun vahingoittuneet sulat oli poistettu, linnut alkoivat toipua lentohäikeissään. Helmikuun alussa he lopettivat Chlamydophilosis'n hoitamisen. Hoito oli ollut erittäin menestyksenkäs, päivittäinen menehtymisaste oli tippunut noltaan. Vaikka linnut olivat olleet äärimmäisen sairaita, ne toipuivat riittävän hyvin sijoitettaviksi takaisin lentohäikeihin loppu parven seuraksi.

Kaikki näytti liikkuvan eteenpäin mukavasti kunnes maaliskuun lopulla kolme lintua kuoli kahden päivän sisällä. Dr. Conzon kanssa käydyn keskustelun jälkeen, tulimme tulokseen, että papukaijoilla saattaisi olla Chlamydophilosis'n uusi aalto. On äärimmäisen vaikeaa vapauttaa tarttuvan organismin parvi, kun linnut voivat olla oireettomia kantajia. Välttääksemme toinen epidemia aloimme toisen kierroksen läikehoitoa ja aiomme tarkastella tilannetta todella tarkasti. Toivomme että saimme puhkeamisen kiinni aikaisin ja tehdessämme niin vähensimme uhrien lukumäärää. Joka tapauksessa jos lukuisat linnut tulevat sairaiksi, niiden sulkien parantumisaste ja lopulta vapautuspäivä viivästyy toukokuulle 2008. Limbe Wildlife Centre haluaisi kiittää WPT:ia logistisesta ja kriittisestä taloudellisesta avusta, jota ilman emme todellakaan olisi kyenneet tekemään niin paljon harmaapapukaijojen puolesta.

PsittaNews

Papukaijatapahtumia

Kesäkuu 2008 – The Perch Store

Huhti-, touko- ja kesäkuun 2008 aikana papukaijatuotteiden nettikauppa lahjoittaa koko myynnistä prosentit WPT:lle. Katso: theperchstore.net tai vieraileparrots.org > sponsors

10. toukokuuta 2008 – Phoenix Landing

Phoenix landing on voittoa tavoittelematon säätiö, joka järjestää koulutuksia lintujen oikeanlaisesta hoidosta. He järjestävät kokopäivän tapahtuman yhdessä Steve Martinin kanssa 10. toukokuuta 2008, ja lahjoittavat huutokaupasta saatavat tuotot World Parrot Trustille.

Katso: parrots.org > parrot news > events

23. - 25. toukokuuta 2008 – ToukFlyAbout 2008

Chris Shank järjestää toistamiseen "FlyAbout at Cockatoo Downs" Salemissa Oregonissa. Tämän vuoden tapahtuma on laajentunut kolmen päivän tapahtumaksi ja uutuutena on mukana naksutinkoulutuksen työpaja, joka pidetään perjantaina, toukokuun 23. päivänä. Työpajassa keskitytään oikeisiin koulutustekniikoihin naksutinta käyttäen sekä positiivisen palautteen käyttöön. Lauantaina ja sunnuntaina tapahtuma keskitytään hyviin ja huonoihin puoliin papukaijojen lennätyksessä sekä sisä- että ulkotiloissa. Samalla mietitään mitä tarvitaan luomaan luotettava ja turvallinen lentotila niin ulos kuin sisällekin. Osaavat lintukouluttajat keskustelevat positiivisen palautteen koulutusperiaatteista papukaijasi opettamisesta taitavaksi ja turvallisiksi lentelijäiksi. Esityksiä papukaijojen vapaana lentelämisestä järjestetään pitkin viikonloppua.

Prosentti FlyAbout 2008:n tuotosta lahjoitetaan World Parrot Trustille.

Katso: parrots.org > parrot news > events tai soita Chris Shank at (503) 831-1314 (suom. huom. Puhelut ovat englanniksi)

Isännäksi papukaijatapahtumaan?

Jos olet kiinnostunut isännöimään tapahtumaa papukaijojen auttamiseksi tai World Parrot Trustin rahaston kartuttamiseksi, katso: parrots.org > get involved

Papukaijauutisia

Kakadujen ja lorien vapautus

Laiton lintukauppa remains rampant in Indonesia, and includes a number of parrot species. Takavarikoiduista linnuista ne, jotka voidaan vapauttaa, joutuvat IUCN:n (the World Conservation Union, Maailman luonnonsuojelun unioni) ja CITES:n (Convention on the Trade in Endangered Species, uhanalaisten lajien suojelu kaupallisissa tarkoituksissa) tarkkaan arviointiin. Indonesian papukaijaprojekti (The Indonesian Parrot Project) on tähän mennessä suorittanut kolme papukaijojen vapautusta. Viimeisin näistä tapahtui helmikuussa 2008 kun seitsemän molukkienkakadua (*Cacatua moluccensis*) ja neljä sininiskaluria (*Lorius domicella*) vapautettiin nostaa vapautettujen lintujen kokonaismäärän kuuteentoista kakaduun ja neljään luriin. Läheisten kylien lapset olivat myös todistamassa vapautusta ja jakamassa sen tuoman jännityksen.

Vaikka vapautettujen lintujen lukumäärä itsessään ei olekaan kovin suuri, se tarjoaa merkittävän tilaisuuden nostaa paikallisten lintujen kunnioitusta paikallisten kyläläisten ja lasten silmissä ja opettaa heille luonnonsuojelun perusperiaatteita.

Kuvateksti

Kakadut matkalla vapauteen.

lähde: <http://www.prweb.com/releases>

Papukaijametkujen jäljillä Isossa-Britanniassa

On kerrottu, että laittomat kauppiat ovat juonen takana, jossa papukaijojen ystäviä on huijattu ostamaan lintuja, jotka ovat kuolleet vain muutamaa päivää myöhemmin. RSPCA: tarkastajat (suomeksi Kuninkaallinen järjestö eläimiin kohdistuvien julmuuksien ehkäisemiseksi) ovat tutkineet väitteitä, joiden mukaan paikallisia papukaijoja on Lontoon puistoissa säilytetty alas puista ja myyty ”harvinaisina” papukaijoina hyväuskoisille ostajille.

Lähde: <http://icwales.icnetwork.co.uk>

Kaverit pelastivat onnekkaan kakadun

Eläinpelastajat kertovat kakadun pelastuneen puusta, jossa sen siivekkäät ystävät pitivät sitä elossa kaksi viikkoa. Pelastusryhmä hälytettiin auttamaan kultatyöntökakadua, joka oli jäänyt kiinni kumipuuhun sen jälkeen kun sen jalka oli takertunut verkkoaitaan. Eläinpelastaja, Nigel Williamson kertoo uskovansa, että kakadu oli jäänyt jumiin puuhun kahdeksi viikoksi ja se pysyi hengissä muiden lintujen ansiosta. ”On uskomatonta kuinka muut linnut ovat tulleet toimeen ja ne ovat selvästikin ruokkineet sitä jatkuvasti”. Hän kertoo, että vaikka kakadu onkin kokenut kovia ja langan laiha, se on toipumassa. Paikallinen asukas, Helen Johns kertoo huomanneensa ”valkoisen kohteen” puussa. ”Katselin sitä välillä, mutta en ohi ajaessanikaan ymmärtänyt sen olevan elävä lintu. Vasta sitten kun näin muiden lintujen ruokkivan sitä, tajusin, että se on jäänyt jumiin”, hän sanoo.

Lähde: <http://www.abc.net.au>

Kiitokset

Suuret kiitokset WPT-italialta Valter Gerlerolle sekä Club Degli Psittacidi:n johtajille heidän jatkuvasta tuestaan World Parrot Trustille. Järjestön lehden kautta sekä näyttelyissä on myyty tusinoittain PollyVision dvd:itä, ja järjestö on antanut erittäin paljon julistaessaan WPT:stä maailmalle sekä rohkaistessaan ihmisiä liittymään uusiksi jäseniksi.

Kiitollisuudenosoitus Ron Johnsonille ystävältään George Geipeliltä

Ronald Johnson (ylhäällä vasemmalla) oli hyvin erityinen henkilö ja World Parrot Trustin ystävä. Tapasin Ronin Pierce Advertising School:ssa, jossa hän oli kunnostautunut sekä markkinoinnissa että mainonnassa. Yli kolmenkymmenen vuoden aikana hänestä tuli paras ystäväni ja hän oli minulle kuin veli. Hänen ensimmäinen ja tärkein rakkautensa oli kaikenlaiset linnut, varsinkin sinikurkkuarat ja kulta-aratit. Hänen paras siivekäs ystävänsä oli hänen aransa, alinomainen seuralaisensa, ”Polly”. Ei edes MS-tauti lannistanut Ronia koskaan ja hänet

saattoikin löytää eläinkaupoista ja lintujen kasvattajien luota käsittelemästä lintuja ja kouluttamassa ihmisiä papukaijoista.

Ron rakasti myös baseballia ja oli kävelevä tietosanakirja melkein mistä tahansa nuorten maailmanmestaruussarjan liigajoukkueista. Tarvitsipa tietää jotain pelaajista tai tilastoista, saatoit vain kysyä Ronilta. Vaikka hänen kotijoukkueensa “the Philadelphia Phillies” ei ollutkaan huippujoukkue, hän oli aina paikalla kannustamassa heitä.

Ronin kaksi suurta tavoitetta olivat sademetsien pelastaminen ja uhanalaisten lintujen suojeleminen, ja hän teki enemmän kuin vain puhui niistä. Testamenttinsa kautta, hän jätti hyvin merkittävän perinnön World Parrot Trustille edistääkseen tavoitteidensa toteutumista. Ronin pyynnöstä perintö jaettiin Sinikurkkuaraprojektin ja Kulta-arattien selviytymisrahaston kesken.

Patistankin näin sinua tekemään töitä oman osaamisesi kanssa, jotta tämä organisaatio voi jatkaa tehtäväänsä.

Menetimme Ronin tammikuussa 2007, mutta hänen perintönsä elää yhä. Sinäkin voit osallistua siihen.

Stipendejä ja palkintoja

International Association of Avian Trainers & Educators (lintuvalmentajien ja kouluttajien kansainvälinen liitto) on palkinnut WPT:n jälleen tänä vuonna! Vastanotimme IAATE:n luonnonsuojelupalkinnon (ja 500 \$, noin 330 €) palkinnon tuestamme harmaapapukaijojen pelastukseen, josta raportoimme helmikuun 2008 PsittaScenessä. Sen lisäksi meidät palkittiin 2000 \$ (noin 1320 €) stipendillä Sinikurkkuaraprojektista. IAATE on tukenut tätä projektia neljän vuoden aikana nyt jo yli 5000 \$ (noin 3230 €) avustuksin. Järjestö on myös edesauttanut yleisesti ottaen Trustin työn tuomista esille. Olemme hyvin kiitollisia tästä kumppanuudesta.

The Point Defiance Zoo Conservation Committee (Tacoma, Washington, USA) on tukenut Sinikurkkuarojen rahastoa neljännen vuoden 2589 \$ (noin 1700 €) stipendillä. Vuodesta 2005 Point Defiance on lahjoittanut lähestulkoon 10 000 \$ (noin 6600 €) tähän projektiin. Kaikki kunnia Point Defiance Zoolle heidän roolistaan eläintarhojen ja kentällä tapahtuvan luonnonsuojelun yhdistämisestä.

Folke H. Peterson Foundation on jatkanut avokätistä tukeaan lintukauppayölemme 20000 \$ (noin 13200 €) stipendillä, joka on tarkoitettu työhön lintukauppaan Aasiassa, Meksikossa ja Etelä-Amerikassa.